

Arrest

nr. 227 831 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE ROECK
A. Reyerslaan 155
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 maart 2018 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 april 2018 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest met nr. 203 840 van 16 mei 2018 bevestigt de Raad de beslissing van het CGVS.

1.3. Op 25 mei 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Op 21 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 21 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Aan de Heer gekend in de gevangenis als:

naam : E(...) H(...)

voornaam : A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

Geïdentificeerd als: E(...) H(...), M(...) geboren op (...), onderdaan van Marokko

ALIAS:

E(...) H(...), A(...) geboren op (...), onderdaan van Marokko

A(...), Y(...) geboren op (...), onderdaan van Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/06/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 16/01/2018 en op 28/03/2018. De betrokkene heeft verklaard een duurzame relatie en familie Broer, nonkels en tante in België te hebben. De betrokkene heeft eveneens verklaard nog een moeder en 2 broers in Marokko te hebben.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Het feit dat de vriendin en familieleden in België verblijven kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De betrokkene heeft eveneens op 28/03/2018 verklaard medische problemen aan zijn darmen te hebben. Betrokkene werd echter op 06/04/2018 door een dokter van het gesloten centrum onderzocht. Er werd een medisch attest opgesteld waaruit blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene heeft ook verklaard angst te hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst, omwille van erfeniskwesties. Op 30/03/2018 heeft betrokkene een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Op 18/05/2018 werd deze asielaanvraag negatief afgesloten. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 26/02/2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden (AWS).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader- inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 25/10/2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14/02/2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten wérd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Cf. daaromtrent DE STAERCKE: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19) Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'. Indien de strafrechter haar niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, hoe kan verwerende partij hier dan anders over oordelen? Dit geeft haar anders een vrijgeleide om verzoekende partij tot in het oneindige te blijven 'straffen' voor fouten uit haar verleden waarvoor zij haar straf heeft uitgezeten.

Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'. Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg. Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p.17): "Bijzondere preventie De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen. Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij nét een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

Bovendien, artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen. Immers, verzoekende partij verblijft reeds meer dan 7 jaar in België. Zij is volledig sociaal verankerd in België, heeft haar vrienden en familie hier en geen enkele band meer met Marokko. Indien verzoekende partij thans terug gestuurd wordt naar Algerije, dreigt zij onderworpen te worden aan onmenselijk en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en wordt zij voor een onredelijk lange tijd gescheiden van haar partner en familieleden (broer, nonkels en tante in België, wat een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij

rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Temeer gezien verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar verouderde gegevens en heeft zij niet moeite genomen om verzoekende partij opnieuw te horen en te onderzoeken aangaande haar medische toestand. Verzoekende partij lijdt immer aan een zware depressie en heeft psychologische opvolging en verschillende medicatie nodig - zoals ook blijkt uit het SMG dd. 7 juni 2019. (stuk 3) (...). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij verzoekende partij gehoord heeft omtrent haar nieuw medisch ziektebeeld, laat staan dat zij hier rekening mee heeft gehouden bij het nemen van een dergelijk zware maatregel. Door haar zondermeer een inreisverbod van 8 jaar op te leggen, stelt verwerende partij verzoekende partij bloot aan onmenselijke en vernederende behandeling in Marokko. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden. In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, de materiële motiveringsverplichting en artikelen 3 en 8 EVRM schendt."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker betoogt dat hij ten onrechte wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Hij stelt zijn straffen te hebben uitgezeten en verwijst naar de preventieve functie van een gevangenisstraf.

In de bestreden beslissing wordt naar drie recente veroordelingen van verzoeker verwezen: verzoeker werd op 26 februari 2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden, voor diefstal met braak, inklimming en valse sleutels, op 25 oktober 2017 als mededader voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden en op 14 februari 2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden, voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker betwist deze veroordelingen niet maar stelt dat de gemachtigde de preventieve functie van de gevangenisstraf uit het oog verliest.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich niet beperkt tot het louter verwijzen naar de veroordelingen. In de motieven wordt eveneens verwezen naar de maatschappelijke impact van druggerelateerde inbreuken, de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, de ernstige verstoring van de openbare orde, de ondermijning van de gezondheid van anderen, waarbij er tevens

wordt verwezen naar rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie, alsook het kaderbesluit van de Raad. Uit deze veroordelingen en de ernst van de feiten stelt de gemachtigde dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het gegeven dat hij zijn straffen heeft uitgezeten, doet hier geen afbreuk aan. Verder verwijst de gemachtigde nog naar het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Waar verzoeker verwijst naar de 'preventie functie van een gevangenisstraf', stelt de Raad dat de preventieve werking van een gevangenisstraf in 2013 en 2016 blijkbaar onvoldoende was gezien verzoeker in 2018 andermaal werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden. Het feit dat verzoeker de gevangenisstraffen heeft uitgezeten, impliceert niet dat de verwerende partij de criminele antecedenten niet meer mag betrekken bij de beoordeling of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van het feit of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de opgelopen recente veroordeling van de verzoekende partij te betrekken.

Verzoeker stelt vervolgens dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in een loutere mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen, geen verplichting.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend, ook op 21 juni 2019, waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Tegen voornoemd bevel heeft verzoeker geen beroep ingediend. In artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Dit betreft een verplichting, wat tevens blijkt uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22). In dit geval werd aan verzoeker geen termijn verleend voor vrijwillig vertrek. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing tot verwijdering van 21 juni 2019. Verzoekers betoog kan niet worden gevolgd.

Verzoeker stelt vervolgens dat er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden, eigen aan zijn dossier. Hij betoogt dat er in de bestreden beslissing naar verouderde stukken wordt verwezen. Hij verwijst naar een standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) van 7 juni 2019 waarmee geen rekening is gehouden.

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde, met betrekking tot de duur van het inreisverbod, rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de bestreden beslissing kan een motivering worden gelezen betreffende de relatie tussen verzoeker en zijn familie in België, betreffende de door hem gepleegde inbreuken op de strafwet en de verhouding hiervan tegenover zijn voorgehouden gezinsleven, betreffende zijn medische toestand en betreffende zijn angst om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verhoord werd op 16 januari 2018, 28 maart 2018 en 24 juni 2019.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat voornoemd SMG van 7 juni 2019 aan de verwerende partij werd overgemaakt. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Men kan niet van de verwerende partij verwachten om rekening te houden met een stuk waarvan zij geen kennis had. Betreffende zijn medische situatie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker op 6 april 2018 werd onderzocht door de centrumarts die heeft vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Terwijl de gemachtigde reeds inging op de problemen aan de darmen in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de schending van de artikelen 8 en 3 van het EVRM. Inzake artikel 8 van het EVRM verwijst hij naar zijn band met zijn broer, nonkels en tante in België. Betreffende artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan een onmenselijk en vernederende behandeling en wordt hij voor onredelijk lange tijd gescheiden van zijn familie.

Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Betreffende artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *"Het begrip 'familie- of gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Het feit dat de vriendin en familieleden in België verblijven kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8,§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8,§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."* Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat hij een gezinsleven heeft. Hij betwist op deze manier de motieven, dat hij niet heeft aangetoond dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, niet. Bovendien, andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Verzoeker toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan met de overige, meerderjarige gezinsleden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker geeft zelf aan dat hij slechts vier dagen in België was op het moment van zijn aanhouding. Tijdens zijn verhoor van 24 juni 2019 verklaart verzoeker dat hij van september 2018 tot nu in Nederland verbleef. Dit betekent dat verzoeker ruim één jaar gescheiden leefde van zijn familie en vermeende vriendin in België. De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat er geen effectief beleefd gezinsleven wordt aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM stelt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM blijkt uit de bestreden beslissing dat wordt verwezen naar de asielaanvraag van betrokkene die negatief werd afgesloten. Bij arrest met nr. 203 840 van 16 mei 2018 heeft de Raad dit bevestigd. Verzoeker licht de aangevoerde schending niet verder toe en toont niet aan dat er sprake is van nieuwe elementen die niet reeds werden besproken in zijn asielaanvraag. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van artikel 3 EVRM volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC